

## 28 MAART 2010 – PALMZONDAG – PASSIE VAN DE HEER

### EVANGELIE BIJ DE PALMLITURGIE

LUCAS 19, 28-40

In die tijd trok Jezus verder en ging op naar Jeruzalem. Toen Hij Betfage en Betanië naderde zond Hij twee van zijn leerlingen met de opdracht: „Gaaf naar het dorp daar vóór u. Bij uw binnenkomst zult ge een veulen vinden dat vastgebonden staat en waarop nog nooit iemand gezeten heeft; maakt het los en brengt het hier. Mocht iemand u vragen: ‘Waarom maakt ge het los?’ dan moet ge zeggen: ‘De Heer heeft het nodig.’”

De twee leerlingen gingen dus weg en bevonden het zoals Hij hun gezegd had. Toen ze het veulen losmaakten vroegen hun de eigenaars: „Waarom maakt ge het veulen los?” Zij antwoordden: „De Heer heeft het nodig.” Ze brachten het veulen bij Jezus, wierpen er hun mantels over heen en hielpen Jezus erop. Terwijl Hij voorttrok spreidden ze hun mantels op de weg uit.

Toen Hij de stad naderde, begonnen zijn talrijke volgelingen, reeds op de helling van de Olijfberg, opgetogen en met luide stem God te prijzen om alle wonderen die zij gezien hadden. Zij riepen: „Gezegend de Koning die komt in de Naam van de Heer! Vrede in de hemel en eer in den hoge!” Enige Farizeeën onder het volk zeiden tot Hem: „Meester, geef uw leerlingen een terechtwijzing.” Hij antwoordde: „Ik zeg u: ‘Als zij zwijgen, zullen de stenen roepen.’”

### EERSTE LEZING

JESAJA 50, 4-7

God de Heer heeft Mij de gave van het woord geschonken: ik versta het de ontmoedigden moed in te spreken. Elke morgen spreekt Hij zijn woord, elke morgen richt Hij het woord tot Mij en ik luister met volle overgave. God de Heer heeft tot mij gesproken en ik heb mij niet verzet, ik ben niet teruggedeinsd. Mijn rug bood ik aan wie mij sloegen, mijn wangen aan wie mij de baard uitrukten, en mijn gezicht heb ik niet afgewend van wie mij smaadden en mij bespuwden. God de Heer zal mij helpen: daarom zal ik niet beschaamd staan en zal ik geen spier vertrekken. Ja, ik weet dat ik niet te schande zal worden.

### TWEDE LEZING

BRIEF AAN DE FILIPPENZEN 2, 6-11

Broeders en zusters,

Hij, die bestond in goddelijke majesteit, heeft zich niet willen vastklampen aan de gelijkheid met God. Hij heeft zichzelf ontledigd en het bestaan van een slaaf op zich genomen. Hij is aan de mensen gelijk geworden. En als mens verschenen heeft Hij zich verneerd door gehoorzaam te worden tot de dood, tot de dood aan het kruis. Daarom heeft God Hem hoog verheven en Hem de Naam verleend die boven alle namen is. Opdat bij het noemen van zijn Naam zich iedere knie zou buigen in de hemel, op aarde en onder de aarde; en iedere tong zou belijden, tot eer van God de Vader: Jezus Christus is de Heer.

### EVANGELIE

LUCAS 22, 14 – 23, 56

Het passie-evangelie is te lang om hier af te drukken. Lees dus Lucas' lijdensverhaal in De Bijbel (geheel herziene uitgave 1995), bladzijde 1562 tot 1565 of het Lectionarium voor zon- en feestdagen. A-, B- en C-cyclus, ICLZ, Brussel, 1996, C-cyclus, bladzijde 843 tot 852.

Schriftlezingen © Katholieke Bijbelstichting 's Hertogenbosch, [www.bijbel.net](http://www.bijbel.net)

### COMMENTAAR BIJ DE ZONDAGSLEZINGEN

— Kris DEPOORTERE —

## Het offer van je leven

IN DE LITURGIE LEZEN WE vandaag het passieverhaal. Daarbij vergeten we vaak de twee andere lezingen, die een dieptelesing zijn van de Goede Week die komt.

De eerste lezing gaat over de lijdende dienaar. Hij zegt dat hij de gave van het woord ontvangen heeft. De gave om een boeiende lezing te geven? Neen. „Ik kan ontmoedigden moed inspreken. Daarom luister ik elke ochtend naar God en Hij geeft mij zijn Woord.”

Na die zinnen verwacht je dankbaarheid om zo'n gave. Maar – zonder overgang – staat er: „Mijn rug bood ik aan wie mij sloegen; ze spuwden op mij en rukten mijn baard uit.” Ondank dus. Een normale mens zou zeggen: „God, ik houd ermee op.” Opnieuw verkeerd. De volgende regel is: „God zal mij blijven helpen en ik zal niet te schande staan.”

Je wordt door elkaar geschud bij zo'n onsamenhangende tekst! Ik bemoedig, ik krijg slaag, ik vertrouw, want ik weet me met Jou, mijn God, verbonden. Ik offer mijn leven op, want Jij zorgt voor mij, ook al krijg ik van mensen enkel ondank. Wat een rare godsdienst toch.

De tweede lezing aan de Filippenzen zegt net hetzelfde. „Jezus bestond in goddelijke majesteit.” Hij had al wat Hij wilde, maar Hij kon het leed van mensen niet meer aanzien. „Hij is gehoorzaam geworden”, staat er. Geen gehoorzaamheid aan een autoritaire God, die eist dat Jezus lijdt. Jezus is wél gehoorzaam aan het leed van zijn Vader – almachtig in Liefde – die mensen wil bemoedigen. Hij is ook gehoorzaam aan de kreten van mensen. Hij komt dus naar mensen toe. Geboren in armoede. Hij geeft zichzelf totterdood. Ondank is het antwoord op dit offer van zijn leven.

En dan vervolgt de Brief: „Daarom heeft God Hem de naam verleend die boven alle namen is.” Welke naam? „Zoon van God.” „Jij ben van Mij”, dat is Gods antwoord op het levens- en liefdesoffer van Jezus.

Ik heb al een paar keren het woord 'offer' gebruikt. We denken 'offer' vaak in het kader van commercie. Ik offer een procentje op en krijg er evenveel of meer voor terug. Ik offer tijd voor gebed en verwacht van God dat Hij geeft wat ik vraag. Tastbaar resultaat. Dit is een relatie met God in de sfeer van de commercie: voor wat, hoort wat.

Die logica wordt in de Goede Week totaal doorbroken. Voor iets, hoort niets. De Goede Week is geen nieuwjaarsweek, waar je een geschenk geeft en er een terugkrijgt. We zijn dan weer quitte voor een jaar. In evenwicht. In de Bijbel is er geen zo'n evenwicht. Op een goed leven volgt geen rijkdom. Op gebed geen gezondheid. Om het probleem op te lossen, verschuiven we het dan te goedkoop naar het hierna-maals: in de hemel zullen alle onevenwichten worden hersteld.

Ik geloof wel dat dit zo zal zijn, maar bij een offer gaat het niet om een evenwicht tussen geven en terugkrijgen. Het gaat om geven zonder iets terug te verwachten. Ons geloof doorbreekt de commerciële cyclus van gave en evenwaardige teruggave. De eerste stap om door te dringen tot de kern van het offer, is geven aan mensen die nooit iets zullen kunnen teruggeven. Je geeft en je bent het kwijt, voorgoed.

De tweede stap is: niet 'iets' geven, maar jezelf geven. Jezelf toewijden, zelfs ten koste van jezelf. Je gaat dan helemaal naast de andere staan. Je deelt zijn of haar situatie. Je wordt arm met de armen. Je staat niet meer 'boven' de andere, maar te midden van hen, anders maak je ze afhankelijk en aan jou verplicht.

Pas dan kan er iets 'gebeuren'. Als die intentie heel zuiver is, is er toch wedergave, return, maar van een heel andere orde. Je krijgt niet 'iets' terug, maar je ontvangt 'iemand'. Je krijgt vriendschap, relatie en je wordt zelf anders: vriend. We zijn dan op het niveau van 'iemand' en niet meer van 'iets', van 'zijn' en niet meer van 'hebben'.

Het leven van pater Damiaan lezen of surfen naar [www.welzijnsschakels.be](http://www.welzijnsschakels.be), om iets van dat geheim te ontdekken: een uitwisseling van vriendschap en mens-zijn, los van alle eigenbaat. Radicaal anders dan commerciële verhoudingen van geven en minstens evenveel terugkrijgen.

Bij God is het zonder meer zo: we wijden ons aan Hem toe, we offeren ons leven, tegenslagen, verlies. We geven ze in zijn handen: „God, ik wil het onvermijdelijke lijden in mijn leven met zoveel mogelijk liefde dragen. Doe met die geofferde liefde wat Jij goed vindt.” We krijgen dan niet 'iets' terug, maar God zegt: „Je zult niet beschaamd staan, maar de naam krijgen die boven alle namen is: mijn kind.”